

Travelling News

from and for
tourism lovers

quarterly
#99 – June '17

Summary

Éditorial -Voorwoord (Gilbert Menne).....	3
--	---

Voyages et découvertes | Reisimpressies en ontdekkingen

• Papoea-Nieuw-Guinea : Het land van de laatste koppennellers! Deel 5 : De Trobriands II (Patrick Perck).....	4
• Loger dans un riad à Marrakech : Plaisir des sens et convivialité (Gilbert Menne).....	12
• Mallorca (Karel Meuleman).....	18
• La Puglia, une terre riche en histoire et en gastronomie (Sibylle Vermeire).....	22
• Citytrip naar Vilnius (Patrick De Groot).....	27
• Sal, au nord du Cap Vert (José Burgeon).....	32
• Joods cultureel erfgoed in Catalonië (Jempi Welkenhuyzen).....	35
• Konya en Anatolie, sous le signe de Mevlâna (Gilbert Menne).....	38

Actualité touristique | Toeristische actualiteit

• Le Musée Ianchelevici (MILL) à La Louvière fête ses 30 ans (Gilbert Menne).....	43
--	----

Activités UBJET | UBJET activiteiten

• L'UBJET à la Maison d'Érasme (Claudine Clabots).....	44
• A tourist takes a picture : Florida (Karel Meuleman).....	46

Expositions | Tentoonstellingen

• Rétrospective exceptionnelle Rik Wouters à Bruxelles (Gilbert Menne).....	47
--	----

Varia

• Guide France Passion (George Duvivier).....	48
• Film HD «Pendjab, Sikhs et fiers de l'être» (Gilbert Menne).....	48
• Décision de l'Assemblée générale – Beslissing Algemene Vergadering 11/3/2017	48

Advertising rates – Editorial committee – contact	49
--	----

Le prochain Travelling News sera le numéro 100. Il paraîtra le 21 septembre 2017.

Les textes et photos doivent parvenir au rédacteur en chef avant le 15 août.

Het volgende Travelling News zal het Nr 100 zijn. Het zal op 21 september 2017 verschijnen.

Teksten en illustraties moeten bij de hoofdredacteur binnen zijn vóór 15 augustus.

Front Cover : Papoea-Nieuw-Guinea. Trobriand krijger. © Foto: Patrick Perck.

Éditorial

L'été s'annonce superbe et la reprise du tourisme est générale. Restons résolument optimistes !

TRAVELLING NEWS poursuit l'information de ses lecteurs avec des articles passionnants d'un peu partout dans le monde.

Patrick Perck poursuit ses pérégrinations en Papouasie-Nouvelle-Guinée. Karel Meuleman a visité Majorque. La région des Pouilles en Italie séduit Sibylle Vermeire. Patrick De Groote a fait un citytrip à Vilnius. José Burgeon est parti aux îles du Cap Vert. Jean-Pierre Welkenhuyzen a étudié l'héritage culturel juif en Catalogne. Quant à votre serviteur, il s'est rendu avec la F.I.J.E.T. à Konya en Cappadoce et a logé fort agréablement dans un riad à Marrakech.

Le présent numéro est le 99e. Notre numéro 100 sortira donc en septembre prochain! Comme annoncé, nous fêterons dignement cet événement le 21 septembre en fin de journée dans la Maison des Brasseurs à Bruxelles, avec une conférence de presse et une soirée festive. Save the date!

Nous retracerons également dans ce numéro centenaire l'historique des publications qui ont précédé notre TRAVELLING NEWS actuel.

Entretemps, je souhaite à tous nos lecteurs une bonne lecture et de merveilleux voyages.

Voorwoord

De zomer kondigt zich prachtig aan, en de heropleving van het toerisme is algemeen. Laten we dus alleszins optimist blijven !

TRAVELLING NEWS blijft zijn lezers informatie bieden met gepassioneerde artikels over zowat de hele wereld.

Patrick Perck gaat verder met zijn omzwervingen in Papoea-Nieuw Guinea. Karel Meuleman bezoekt Majorca. De Italiaanse regio Puglia verleidde Sibylle Vermeire, en Patrick De Groote ging dan weer op citytrip naar Vilnius. José Burgeon vertrok naar de Kaapverdische eilanden terwijl Jean-Pierre Welkenhuyzen het Joodse cultureel erfgoed in Catalonië bestudeerde. En uw dienaar ging met FIJET naar Konya en Cappadoecië; hij ging ook erg comfortabel logeren in een riad in Marrakech.

Deze editie van TRAVELLING NEWS is nummer 99; in september volgt dus nummer 100. Zoals reeds eerder aangekondigd, zullen we deze gebeurtenis gepast vieren op 21 september in de avond in het Brouwershuis op de Grote Markt van Brussel. Een persconferentie en een feestavond staan op het programma. Save the date!

In het jubileumnummer belichten we onder meer de historiek van de publicaties die aan ons huidige TRAVELLING NEWS voorafgingen.

Ondertussen wens ik aan al onze lezers interessante lectuur en prachtige reizen toe.

Gilbert Menne
Président – Voorzitter
UBJET / FIJET-Belgium

Papoea-Nieuw-Guinea : het land van de laatste koppensnellers!

DEEL 5: DE TROBRIANDS II

.....
© Tekst en foto's : Patrick Perck
.....

Na mijn belevenissen op de aankomstdag op de Trobriands viel ik als blok in slaap tot wederhelft mij wakker prikte. Geen stroom dus geen licht en het duurde dus even voor ik besepte dat geprik geen gekietel was als aansporing voor huiswerk maar veeleer als SOS-sigitaal van 'doe er nu eens iets aan...'. Het duurde toch meerdere tellen vooraleer ik mijn LED-zaklampje had gevonden. Blijkbaar had ik het nog op mijn voorhoofd gesespt en het zat dus niet in mijn broekzak. Broekzak? Had van pure vermoeidheid mij niet uitgekleeled en dus lag ik te wriemelen met heel mijn hebben en houden.

Geen paniek: hier slechts krijgsdans vooraleer de jacht effectief van start gaat...

GEPRIK

Mijn basisuitrusting bevat buiten een LED (hoofd) lampje notitieboekje en allerhande schrijfgerief, enkele fototoestellen en nog wat kleiner spul waaronder een eau-de-cologne-reisflesje. Mijn picturebody's had ik nog rond mijn nek gedraaid maar konden Martine niet zo storen. Waarom dan dat voortdurend geprik? In de lichtstraal van mijn lampje merkte ik een bloedstraal. Ik was vergeten mijn gesp uit te doen maar het foedraal van mijn uit de kluiten gewassen zakmes was losgekomen en het lemmet van mijn mes had niet alleen mijn dijbeen gekerfd (erg toch?) maar ook haar opperarm (niet zo erg toch?) en ook ons muskietennet had een jaap van een gat (heel erg toch?) en ongedierte allerhande was er als de kippen bij om zich met ons beider bloed te goed te doen. Onmiddellijk in actie: ik heb op reis steeds metaaltape bij me en dit heeft me al menigmaal het leven gered. Ook nu weer. Binnen enkele tellen had ik het gat in ons net bijeen getapet maar nu was ons muskietenredding te klein geworden voor ons beiden. Dan maar buiten even gaan piepen. Ik was nog geen drie passen verwijderd – heel stilletjes om niemand te wekken toen ik onmiddellijk na een gekraak en een gebonk een kreet hoorde. Gekraak kwam van een sculptuur dat ik per ongeluk omgooide omdat mijn ogen nog niet gewend waren aan het donker. Gebonk kwam door mijn val omdat ik een schriksprongetje had gemaakt bij het neermaaien van de sculptuur en daardoor het wankel laddertje had gemist. Vermits we in een drassig gebied sliepen, waren de hutjes op palen gezet en dus had je dat wankel laddertje nodig om op en af te klauteren... En de kreet kwam van mij omdat een of ander individu mij in een dusdanige houdgreep hield dat mijn adem stokte. Er restte mij enkel... een kreet! De Trobrianders krijgen niet zo veel toeristen over de vloer en Butia Lodge streefde naar goede naam en faam. Enkele maanden voor ons verschijnen was er ook al een groep reizigers geweest (wat een drukte), het merendeel botanici en op een morgen verklaarde een Italiaan dat iemand zijn fototoestel had ontvreemd. Grote speuractie maar toestel kwam niet terecht. Maanden later heeft iemand van de Lodge de camera teruggevonden aan een tak van een boom naast een hoopje geweldig opgeschoten zwammen en varens. Onze Italiaan had ergens zijn behoefte gedaan en daarvoor zijn camera aan de 'wilgen' gehangen. Enfin, sedertdien

- △ Zo wordt uit bananenbladeren geld gekerfd.
Valsmunters: valt niet te kopiëren.
▽ Wie dit rieten hangmatje koopt als het af is krijgt er de plaatselijke schone bij.

△ Ze zijn zo mooi mijnheer...
▽ Oogstfeest

beschikt Butia Lodge over nachtwakers! Het zijn de allerliefste familieleden van de uitbater die overdag het kampement in orde houden en ook truckchauffeur spelen, voor het eten zorgen (jacht en visvangst, niet koken want dat doen hun eega's) en ook bodyguard spelen als er oorlogje wordt gevoerd met buurdorpen. Dus een soort manusjes-van-al. Omdat ze niet mogen indommelen want dan volgt onherroepelijk ontslag en ze zijn zo fier op hun uniform - een gekalkte dubbele wing op hun bovenarm - sculpteren ze 's nachts de wonderbaarlijkste en allermooiste beelden. Hoe ze dat klaarspelen zonder geluid en zonder licht blijft mij een raadsel. Hun atelier? Mijn wankele terras. Hun alaam? Een stuk (zeker niet heel) oud afgebroken keukenmes. Ik deed of ik een en al interesse had in hun vakmanschap maar het enige wat ik wilde, was stilte om Martine niet opnieuw wakker te maken: ze moest 's anderdaags mijn voorraad drinkbaar water meezeulen.

VOLKSBAL

Ontbijt: keuze tussen slijkkrabben en ei. Ik koos voor het tweede en zo ook de verdere dagen. Slijkkrabben waren volgens een bevriend dokter slecht voor de cholesterol... Maar ei(tjes) waren nog niet verorberd toen we onder handen genomen werden. Op programma staat bezoek aan de Paramount Chief en daar ga je niet naar toe zonder opsmuk! Paramount chief is een soort districtsopperhoofd. Hij gaat ons wegwijs maken in de gebruiken van zijn streek. Maar na introductieceremonie en lijntje snuiven (quasi alle papa's drogeren zich, weliswaar niet met coke maar door middel van bedelnoten en gemalen koraal) opent hij het volksbal! Ik kan hem nog net tot uitstel aanmanen want naast zijn hut, te midden van de plassen bemerk ik mijn nachtwaker die mij ei-zo-na een ontwrichte schouder bezorgde maar ook nu ijverig aan 't kerven was. Hij keek me deemoedig glimlachend aan maar was bezig met een echt meesterwerk. Dat moest toch nader worden bekeken. Wat dichterbij gekropen en dus ook in de regen begon ik mijn onderhandelingsstechnieken te etaleren. Een beetje interesse betonen. Hij glimlacht. Een beetje lof toezwaaien. Hij glimlacht. Een beetje over 't weer leuteren. Hij glimlacht. Alles natuurlijk in gebarentaal met af en toe een niet mis te verstaan gebaar naar mijn pijnlijke schouder. Hij glimlacht. Een eerste prijs

Rokje is voor de 10-jarige dochter. Moeder is... 28.

gevraagd. Geen antwoord maar hij glimlacht. Regen verdwijnt en zonnetje geeft kracht. Overal in de openstaande hutten bemerk ik een bedrijvigheid van jewelste. Alle meisjes worden opgemaakt voor het feest. Hun feest. Ik bemerk alle leeftijden van kleuter tot rondborstige maagd en ja hoor derde generatie ook, maar achter een schurend scharniertje. Ik laat mijn nachtwaker voor wat hij waard is en sluip achter, in en onder de verschillende hutten. Moeders poseren hun spruiten in alle mogelijke stadia van transformatie. Haren worden ontluisd, lichaam wordt ingeolied en nadien besprenkeld met kleine zaadjes (een teken van opperste schoonheid). Jongetjes krijgen een onderbuikbeschermingsset en meisjes een tutu-rokje aangespspt beide gemaakt uit en met boomschors en plantenvezels en als kers op de taart felgekleurde gezichtsschilderijtjes. De gespierde torso's van de knapen en de rechtopstaande borsten van de meisjes glimmen in het zonlicht. Hemels! Ze zijn zo mooi mijnheer! Ik word ter orde geroepen en moet mijn fotosessie staken. Er wordt mij wel

Geen dieren en dus ook geen melk maar wel pap, gemaakt van... wortels.

beloofd dat dergelijk schouwspel zich de volgende drie dagen zal herhalen want de Trobriands vieren feest! Er zijn namelijk blanken op bezoek en dus is het tijd voor Sing-sing! Het schooltje wordt gesloten (van sluiten kan geen sprake zijn want de kramakige hut heeft geen deur) en kinderen en juf vieren mee. Gelukkig bespeur ik aan de rand van het veld een soort baldakijn waar ik mijn apparatuur kan stallen een beetje uit de zon en dit kan enkel mijn blanke huid (ondertussen eerder hoogrood gekleurd en versierd met koortsblaasjes) ten goede komen want voor het grootste gedeelte van de dag worden we getrakteerd op groepsdansen, meisjes solo, jongens solo, rijpere vrouwen en bonkige kerels, religieuze en meer profane dansen en natuurlijk ook de oogstfeesten! Mannen echt Adonis-gesierd en vrouwen met prachtige borsten in allerlei afmetingen en allerlei standjes brengen hulde aan de natuur. Natuurlijk! Bijna geen vlees voorhanden eten ze vooral knollen en gewassen en het is een ware hulde aan het vegetarisme. Na ettelijke uren foto's schieten (kom nog eentje om het niet af te leren...) hou ik het even voor bekeken en ga op zoek naar mijn sculptuurartiest. Overall zitten groepjes te arbeiden. Een boom wordt op een

bepaalde hoogte ontschorst en met de repels die steeds in kleinere strengen worden ontrafeld maakt men vezels die na kleuren en drogen worden omgetoverd tot matten, tassen en rokjes, fel van kleur en uitnodigend mooi. Ik kan me niet bevrijden vooraleer ze mij een (vrouwen)rokje hebben aangegeeft maar ik zie er niet uit want buik te papperig en onder de rafels zie je mijn trots bengelen omdat ik geen peniskoker aangemeten krijg. Dan maar naar de grote zwarte ketel. Hoewel stamhoofd beweert dat officieel kannibalisme is verboden wat dan weer door de gebedsgenezer wordt ontkend want nog vorig jaar werd in diezelfde ketel een lekkere bouillon gemaakt van een geuur waarmee men in oorlog was, ziet de ketel, groot genoeg om zeker een heel gezin in te koken, er echt door en door gebruikt uit. Recyclage want nu worden er de Yams in gekookt. Bij proeven moet ik zover overhangen in de ketel dat niet alleen mijn zonneklak erin verdwijnt maar ook ikzelf naar beneden glijd. In een wip haalt men mij er uit maar pet is niet meer te vinden en de rest van mijn reis ziet mijn fel gedunde haarkruin rossig! Smaak bitter en geur niet te harden. En toch gebruikt men geen bewaarmiddelen! Heb geen honger meer en concentreer me

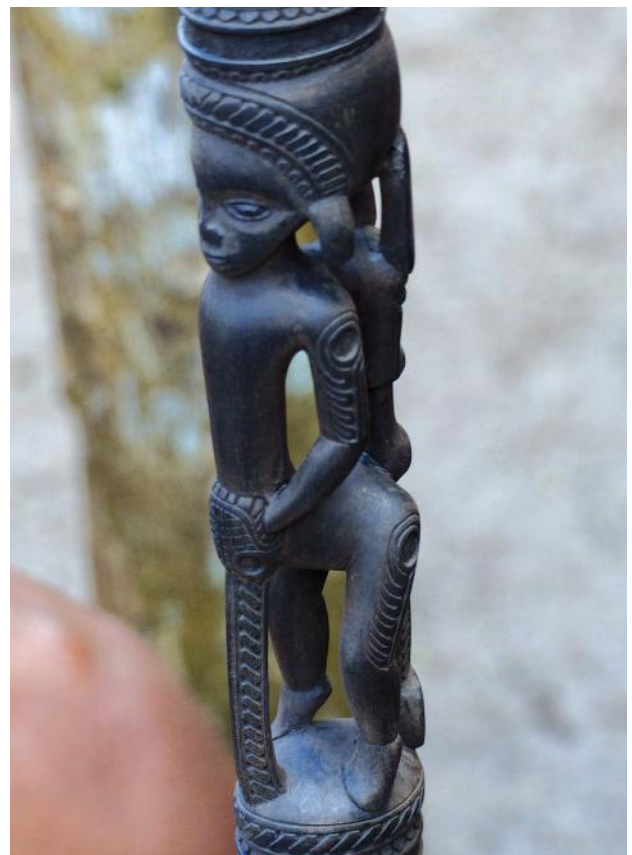
Schrijnwerkerij bestaat uit... 1 bot mes.

op mijn houtsnijwerkersvriend. Hij is nog steeds bezig met zijn zelfde bot keukenmesje maar wat een pracht maakt hij ermee. Al duidelijk wordt het een halflange ceremoniestaf bedoeld voor de tovenaars of de chieft, daar ben ik nog niet uit. Het palaveren deze morgen gestaakt door de festiviteiten krijgt vervolg. Bieden, koesteren, twijfelen, ontkennen, bieden. Martine maakt een einde aan mijn strategie. Ons huis staat boordenvol reisreliëkwieën en ze wil er absoluut geen meer bij. Ze argumenteert met gewicht en nog maar begin van de reis en transportproblemen en dat ik dit toch nooit heelhuids thuis ga kunnen krijgen. Hoe meer mijn vrouw mijn praktijken afwijst, hoe meer interesse ik betoon... Haar vrouwelijke charmes krijgen het overwicht op moment dat ze me bedankt met een smakkerd van jewelste. Ik geef toe... voorlopig!

DE ZWARTE WEDUWE

Overall kleurenpracht, overal dansen, overal smile, overal zon maar aan een hut op het einde van het dorp zit eenzaam en stil een vrouw half gekleed in zwarte jurk. Ze beweegt niet en zegt niets. Zelfs

De gesculpteerde stick pronkt nu thuis aan de muur.

geen knikje kan er niet van af. Dit vergt nader onderzoek. De vrouw, ik schat midden de dertig, blijkt weduwe te zijn. Haar man werd een kleine maand geleden voedsel voor een zoutwaterkrokodil en heeft die avond zijn visvangst niet meer kunnen overhandigen. Als weduwe mag je niet mee vieren. Hoelang duurt de rouwperiode vraag ik aarzelend een hulpvaardige jongen die voorbij huppelt, en mag ze niet spreken? En waarvan leeft ze nu? En hoe moet het nu verder met haar? Dit zijn te veel vragen voor de dreumes en hij huppelt weg maar na enkele tellen komt hij terug met versterking. Zijn pa kent enkele woorden Pidgin en zelfs wat Engels. Weduwe moet treuren (vandaar zwart) en mag niets doen (vandaar stille houding) en zeker geen omgang hebben met andere vrouwen (tateren te veel) en mannen (seksen te veel). Maar wat eet ze dan en hoe lang duurt haar ballingschap? De broers van de overledene moeten haar elke dag komen eten geven (ik hoop dat ze vandaag reeds haar rantsoen heeft ontvangen want ik denk meesmuilend aan de Yamketel met mijn in jaren niet gewassen klak) en het rouwproces duurt tot de broers vinden dat het lang genoeg heeft geduurd. Ik maak kennis met een van de broers en hoewel mijn perskaart hem totaal onverschillig laat, bezwijkt hij voor mijn flesje aftershave. Ik heb steeds een hervulbaar flesje reuk bij me dat ik waar ik ook kan, thuis, hotel of bij vrienden vul of laat vullen en dat al ontiegelijk dikwijls van pas is gekomen bij appelflauwte, als ontsmettingsmiddel als ik nog eens uit een boom val of in een ravijn zoals vorig jaar in Spanje. Ik laat hem ruiken en verklaar plechtig dat dit Grote Manitoe-tranen zijn, een relikwie dat je nergens anders kan aantreffen. Hij krijgt mijn flesje (maar ik moet mezelf als controle volledig parfumeren als bewijs dat het geen nep relikwie is) en ik krijg zijn aandacht. Elke dag brengen ze jonge weduwe dus eten (yam) en hij was van plan een dezer dagen een einde aan haar afzondering te maken. Dit gaat gepaard met heel wat ceremonieel protocol. Ik maak nog enkele foto's van mijn plaatselijke gids en hij belooft om 's anderdaags een einde te stellen aan de boeteperiode. Voor dag en dauw ben ik uit de veren maar ik vind in de donkere morgen het dorpje niet meer terug en moet dus op mijn passen terug keren naar het resort waar de chauffeur van dienst mij zal brengen. Martine wil mee. Ik denk dat ze nog niet zeker is dat ik niet wil gaan pingelen en sjacheren en dat de ceremonie al mijn aandacht opsloort. Ze is een beetje afgwanend (en terecht...). De familie

De bananen-bankbiljetten worden samen geregen om makkelijker te tellen.

van de jongen die was opgegeten heeft voor losgeld gezorgd. Het geld is opgestapeld in twee grote rieten manden. Zo veel geld? Het geld komt echter niet van de bank (op heel het eiland is er geen enkele bank) maar het zijn bananenbladeren die speciaal zijn geprepareerd. Nu herinner ik me dat de dag voordien vrouwen bananenbladeren aan 't schikken waren. Enkele anderen brachten reliëf in die bladeren door ze op een hardhouten plank waar allerlei figuren in waren gekerfd te leggen en daarna met een botte steen over de bananen te rollen. Zo werden die figuren in de bladeren ingedrukt. Die werden dan te drogen gelegd. Na een tijdje was de felgroene kleur totaal verdwenen en alles kreeg een beige-bruine kleur. Nu alles mooi bijeenbinden en stapelen en de geldkoffer is klaar. In werkelijkheid duurt het allemaal wat langer want de familie was daar dus blijkbaar al weken mee bezig. Die manden worden dan op het terras gezet naast de nog immer stilzittende Maria. Zij moet dan de waar keuren en indien tevreden mag ze zwaar aan de zwier. Maria keurde, kreunde en... aanvaardde en dus mocht ze opnieuw naar de jongens lokken en lonken. Mijn wederhelft vond het hoogtijd om naar het speelveld te trekken want een nieuwe dag brak aan en dus een nieuwe dag vol sing-sing en kleurenpracht! Ik ging gedwee mee want hoopte mijn houtsnijwerker opnieuw te kunnen ontmoeten.

- △ Aan het aantal schelpen dat deze krijger draagt kan je zien hoeveel slachtoffers hij reeds heeft gemaakt!
Heb eerbied voor zijn prestaties.
- ▽ Een jongetje zijn piemeltje is nog niet bedekt, dus snel nog een beschermerschelp boetseren.

Les tombeaux Saadiens

Loger dans un riad à Marrakech : plaisir des sens et convivialité

.....
 © Texte : Gilbert Menne – © Photos : Brigitte Bauwens

Marrakech ! Une des destinations les plus mythiques du monde, classée au Patrimoine mondial de l'UNESCO. Une ville fascinante et mystérieuse au pied de l'Atlas. Qui n'a pas vu sa Médina, ses ruelles pittoresques, ses innombrables échoppes d'artisans au travail ? Ou perçu ses odeurs et senteurs d'épices et de parfums ? Peut-on oublier ses palais, ses minarets, ses superbes jardins ? Ou effacer de sa mémoire un café pris le soir à une terrasse sur la place Jemaa El Fna quand le soleil descend ? Non, sans doute. Nous sommes donc revenus dans la Perle du Sud marocain pour un (trop) court séjour dans un riad, une expérience inoubliable à recommander sans réserve.

QU'EST-CE QU'UN RIAD ?

Au Maroc, un *dar* est le nom général pour une maison traditionnelle. Il n'a pas de fenêtres donnant sur la rue, car la coutume veut que l'on ne montre pas sa richesse. Une porte extérieure généralement discrète donne accès à un couloir en chicane qui mène alors vers le « riad » (jardin en arabe) et c'est l'éblouissement : un patio constitué de quatre parterres arborés et fleuris avec au centre une fontaine ou un bassin. Ce patio, de type andalou, est le cœur du bâtiment, le lieu de vie, de délasserment et de convivialité grâce à sa fraîcheur. En été, la température à Marrakech dépasse en effet aisément les 40 °C. Par extension, l'appellation riad désigne depuis les années 60 les dars situés généralement dans la Médina, rénovés et transformés en maisons d'hôtes. Il y a plus de mille riads à Marrakech mais beaucoup ne respectent pas les exigences légales notamment en matière de sécurité. Pour garantir la qualité de ce type d'accueil l'Association des Maisons d'hôtes de Marrakech et du Sud (AMHMS), qui nous a invités, regroupe plus de 150 riads qui répondent à une charte de qualité et à des critères stricts. Outre les caractéristiques communes de

base, chaque riad a toutefois sa propre personnalité, sa décoration et ses équipements selon les goûts de son propriétaire : traditionnel ou moderne, avec piscine ou non, etc. Les prix actuels moyens par chambre vont de 100 à 3 000 dirhams par nuit. Choisir de loger dans un riad, plutôt que dans un hôtel impersonnel, c'est bénéficier d'un accueil personnalisé, d'une expérience de partage et de connaissance de la culture locale.

LE RIAD «DAR HOUSNIA» : CALME ET VOLUPTÉ

Le vol Charleroi-Marrakech dure 2 h 35. Un taxi nous amène au plus près du riad et un bagagiste prend le relais jusqu'au Dar Housnia, au cœur de la Médina. Éveline et Marc Donnez nous accueillent chaleureusement dans le coin bar de la salle à manger. Au mur, un burnous traditionnel en papier, réalisé par Isabelle de Borchgrave. Éveline et Marc sont des Belges, tombés amoureux de Marrakech et décidés à y vivre une grande partie de l'année. Ils ont trouvé un dar en ruines, au centre de la ville, qu'ils ont entièrement transformé, grâce

Le Palais Bahia

à l'architecte Christophe Siméon, dans le pur respect de l'architecture arabo-andalouse. L'édifice se compose d'un riad classique comprenant 4 junior suites avec des logias donnant sur le patio, et d'une *douiria* attenante (une petite maison particulière) de deux chambres avec terrasse privée. Unique à Marrakech: une piscine en terrasse! Le riad dispose aussi d'un solarium (avec brumisateur!), d'un hammam, de massages et de soins. Toutes les chambres disposent d'air conditionné et de chauffage d'appoint (parfois nécessaire la nuit). Nous logeons dans la suite *Mogador* avec une salle de bain splendide. Après un appétissant petit-déjeuner, nous partons à la découverte.

MARRAKECH EN UN JOUR!

Visiter cette merveilleuse cité en un jour est évidemment beaucoup trop court. Trois jours sont un minimum pour voir l'essentiel. Comme c'était notre troisième visite, nous avons pris le temps de voir à notre aise quatre lieux culturels majeurs de la ville. Le *Palais Bahia* est un ensemble de dars convertis en un seul logement au 19e siècle par Si

Moussa, Grand vizir du roi du Maroc, puis par son fils qui hérita de sa fonction. La suite de cours et de jardins est superbe. La *Medersa Ben Youssef*, école coranique, fut construite en 1570 par le roi. La cour centrale est entourée de 132 chambres d'étudiants. Les magnifiques mosaïques, stucs et encadrements en bois de cèdre nécessitent une restauration urgente. Près de la belle *mosquée de la Kasbah* (12e s.), rivale de la célèbre Koutoubiah, la *Nécropole royale* des souverains Saadiens et Alaouites est superbe. Colonnes en marbre, stucs, plâtres et bois du 16e siècle rivalisent de beauté. Le *Musée Si Saïd* présente une collection de boiseries, bijoux, armes et objets domestiques du 19e siècle. Avec un guide officiel, nous avons également parcouru la Médina et ses divers souks, le quartier juif Mellah et bien sûr la place Jemaa El Fna!

L'ATLAS ET LE DÉSERT D'AGAFAY

Le lendemain, départ pour le Sud, vers la chaîne de l'Atlas. Direction: *Oukaïmeden*, la station de sports d'hiver la plus haute d'Afrique culminant à 3200 m, à 75 km seulement de Marrakech. Nous

L'agréable terrasse du Dar Housnia

La salle à manger

Eveline et Brigitte

La seule piscine en terrasse de Marrakech

Le patio vu de nuit

La suite Mogador

sommes en janvier, la neige est encore présente. Arrêt à *Aguargour*, village berbère, pour un arrêt-café typique sur une terrasse avec une vue imprenable sur les sommets, dominés par le Toukbal (4.167m). Le village est un site bien connu pour la pratique du parapente. Par la vallée d'Asni, nous atteignons le lac artificiel de Lalla Takerkoust et sortons de la route pour des pistes. Le paysage est superbe : des dunes ocres et mauves désertiques avec ça et là des villages berbères abandonnés, quelques troupeaux de chèvres et à l'horizon, la chaîne des montagnes enneigées. Nous arrivons alors à l'Éco-lodge «La Terre des Étoiles», au beau milieu du désert d'Agafay. Créer une oasis au milieu d'un désert rocailleux et construire un Éco-lodge est un défi entrepris en 2013 par le Français Pierre-Yves Marais, un chef d'entreprise qui a quitté le confort européen pour réaliser son rêve... et qui marche ! Enrichir le sol, faire des plantations d'arbres et des cultures de légumes, aménager un point d'eau, amener des animaux a fait revenir la verdure et les insectes. Sur le site de 5 ha, on a construit 10 lodges doubles ou twins de 30 m² et une piscine. Le domaine fonctionne en autonomie, la cuisine est bio. Diverses activités sont organisées sur place et dans les environs. Le tout à 30 km à peine de Marrakech.

Marrakech et ses environs ont décidément beaucoup à offrir aux touristes les plus exigeants. Nous y reviendrons.

INFO

- Riad Dar Housnia : www.dar-housnia.com, info.darhousnia@gmail.com
- AMHMS – Mauro Parmesani, contact presse : www.amhms.com, mauro@pamesani.com
- Éco-lodge Terre des Étoiles : www.terredesetoiles.net, contact@terredesetoiles.net

Restaurants à recommander :

- Café Arabe : www.cafearabe.com
- Palais Sebban : www.riad-palais-sebban.com.

Merci à Éveline, Marc et Mauro pour leur hospitalité.

Le désert d'Agafay, au pied de l'Atlas

Mallorca

© Tekst en foto's : Karel Meuleman

Is het een Duitse deelstaat? Is het er een drukte van jewelste? Regent en stormt het er zo dikwijls? Is er niets te zien? Loopt het er vol met zakkenrollers? Is het er zo duur? Over Mallorca doen vele verhalen de ronde en in alles zit een grond van waarheid. Voor ik de vooroordelen weerleg, weet één ding: het is één van de tofste vakantie(ei)landen die ik ooit gezien heb. Luieren aan het strand kan ik voor een paar uurtjes maar dan wil ik iets “doen” en dat kan er perfect: een auto huren en langs vrijwel verlaten wegen het eiland verkennen, met een fiets kleine of grote tochten maken, de bergen in trekken, flaneren langs de kust, wat cultuur opdoen in Palma-stad, lekkere vis eten aan één van de vele haventjes, prachtige foto's maken, op een terrasje het leven gadeslaan, enz.

ENKELE COWBOYVERHALEN

Zo, en nu dan de cowboyverhalen die over Mallorca de ronde doen één voor één bekijken:

- Er zijn veel Duitsers. De Duitse radio geeft het weerbericht voor de deelstaten... en voor Mallorca. Net als de Engelsen maken ook de Duitsers veel kabaal en dan denk je al gauw dat 't er velen zijn, maar als je de drukte van de discotheken vermijdt, valt 't allemaal best mee.
- Als het regent en stormt, zie je de beelden ervan op tv: men verwacht immers dat het in het zuiden al peis en vree is, maar een goeie storm

Heerlijk smalle straatjes in Orient

in de zomer levert spectaculaire beelden op; als 's anderendaags de zon schijnt, laat men dat in hetzelfde journaal niet zien.

- Je zou denken dat op een eiland van 2 voorschooten groot niets te zien is. Met een oppervlakte van 3.640 km² (zowat 10 keer kleiner dan België) en circa 640.000 mensen (of 15 keer minder dan in België) is het inderdaad klein. Van noord naar zuid of van oost naar west rij je nooit meer dan 100 km. Maar op die oppervlakte heb je heel wat bij mekaar: grote en kleine steden en dorpen, bergen tot bijna 1.500 m en zo'n 80 stranden, van grote baaien tot idyllische baaitjes

Puerto Soller

De kathedraal La Seu ("De Zijne"), ontworpen door Gaudi

Cala Deiá in het noord-westen

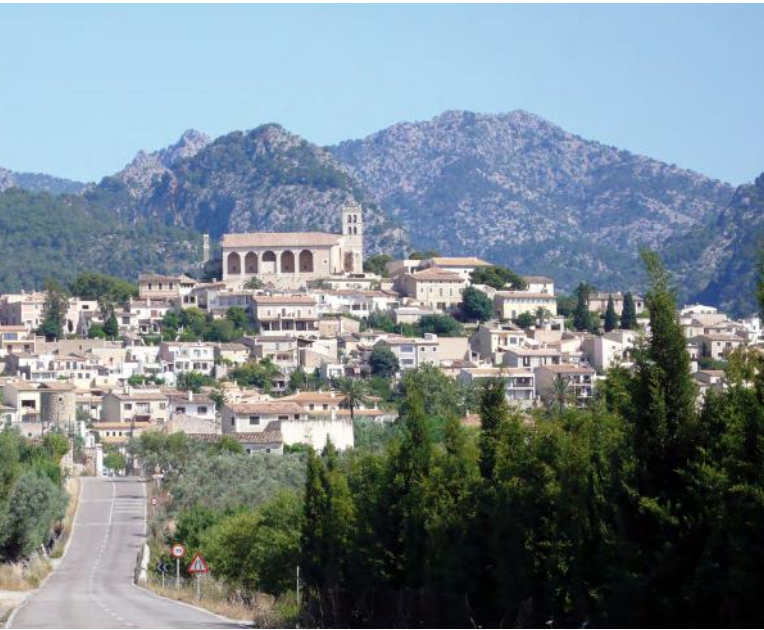
(calas), waar je soms alleen met een bootje kunt komen. Via fraai aangelegde promenades, fietspaden en heuse autowegen (inclusief de ringweg rond Palma) kun je het eiland vlot verkennen. Let alleen op de afstanden in de bergen: de wegen zijn nog niet allemaal verbreed (gelukkig

blijft zo het typische karakter behouden) en dan moet je je snelheid wel aanpassen, maar er blijft zo meer tijd over om het landschap te bewonderen.

- Pickpockets vind je overal, ook in België, ook op Mallorca. Op markten en in de stadsbussen moet je je handtas niet open laten of persoonlijke dingen laten slingeren, uiteraard. Wie een beetje oplet, hoeft zich geen zorgen te maken.
- De prijzen van eten en drinken in de toeristische centra zijn bijna op het niveau van België, maar in kleine dorpjes eet en drink je aan zeer schappelijke prijzen. Ook een auto huren is schappelijk als je wat uitkijkt: 3 dagen met een Fiat Panda komt op amper 80 euro, zonder franchise in de omnium.

WAT ME VOORAL BEKOORDE

- Palma zelf: het oude stadsgedeelte is makkelijk te overzien; je treft er de majestueuze kathedraal Sa Seu (gebouwd op de grondvesten van een moskee, dus gericht naar Mekka), een levendige groenten- en vismarkthal (Mercat de l'Olivar), nauwe straatjes à la Medina, patriciërswohnungen met koele patio's, een aantal musea en (donkere) kerken, de Plaça Major vol ambiance en terrassen, de Rambla, mooie architectuur à la Gaudi en nog zoveel meer te bewonderen. Vanuit Playa de Palma en Ca'n Pastilla neem je om de 10 minuten stadsbus 15 tot in het centrum.
- Aan beide laatstgenoemde kuststroken liggen de meeste hotels al dan niet aan zee; de boulevard is autoluw, dus rustig. Op de 5 kilometer lange

De Sant Llorenç-kerk van Selva

kustweg van Playa de Palma zijn er 15 “gemeentelijke” terrasjes waar je iets kunt eten en drinken. Je vindt daarnaast nog talloze eethuisjes, restaurants, bars en terrasjes.

- In het westen heb je als “grote” stad Andratx met z’n haven Port d’Andratx en vele restaurantjes. Ons sprak het veel kleinere haventje Sant Elm veel meer aan omwille van z’n gemoedelijkheid en prachtig uitzicht op het eiland Dragonera, in z’n geheel een nationaal park.
- Valldemossa meer naar het noorden is een must voor de toeristenbussen, dus met de nodige reserves te bezoeken. Het is vooral bekend door Chopin en George Sand die er verbleven. Als je graag langs wegjes rijdt van amper een auto breed (maar toch dubbele richting!), dan moet je de avontuurlijke afdaling naar het haventje Port de Valldemossa wagen. Vrijwel niets te zien, behalve de zee en enkele huizen, maar rust is verzekerd.
- Je kunt in Palma een treintje nemen (of is het een trammetje?) tot Soller en Port de Soller, wellicht het tweede meest bezochte stadje van het eiland. Over 27 kilometer rij je op een uur door typische landschappen en via 13 tunnels naar dit mooie havenstadje. Twee keer per dag is er een vertrek-met-fotostop-onderweg. Ben je met de wagen (of met de fiets), rij dan ook eens verder naar Fornalutx, zeer gezellig met z’n uiterst smalle steegjes. Ben je met de fiets en wil je terug naar Palma, dan mag je niet via de tunnel maar moet je langs de col (van 2de categorie, 400 m hoogteverschil).
- Vanuit Soller kun je met een boot verder langs de kust naar Sa Calobra met z’n prachtige kloof.

De beklimming van deze canyon is één van de zwaarste van het eiland. Maar je kunt het ook rustiger aan doen en met de toeristenstroom meedinen langs de zee en door smalle tunneltjes, op (kleine) mensenmaat gemaakt.

- In het uiterste noorden heb je Cap Formentor; daarvoor moet je langs Port de Pollença met een aangenaam strand en brede boulevard met vele restaurantjes. Van daaruit ben je via de autoweg op een klein uurtje opnieuw in Palma.
- Wil je een kort toertje maken, dan rij je in het centrum van het eiland naar het piepkleine, landelijke Orient (met toch wel enkele terrasjes, steile straatjes en een hotel van Agroturismo). Langs de kerselaars rij je dan verder naar Alaro. Heb je de moed (en wandelschoenen en zowat 3 uur de tijd), dan kun je klimmen naar het Castillo d’Alaro. Onderweg heb je machtige zichten over bijna het ganse eiland.

CONCLUSIE

Voilà. Je zult misschien zeggen: “Er is toch nog meer te zien op het eiland?”. Dat zal wel kloppen, maar onze week zat er op. We hebben onze vakantie op z’n Spaans doorgebracht: zonder haast en overal genieten. Vandaar dat dit nog wel eens een vervolg zal krijgen, waarbij ook het (zuid)oosten aan bod zal komen.

INFOS

Wil je intussen toch meer te weten komen over Mallorca, dan kun je hier terecht:

- www.mallorcaspecial.net
- www.seemallorca.com
- www.mallorcavandaag.com
- www.mallorca.2link.be
- www.landendweb.net/mallorca
- nl.wikipedia.org/wiki/Mallorca
- www.mallorcaweb.com
- www.palmademallorca.nl
- www.palmademallorca.es

Een schitterend boek is ‘Mallorca. Kunst en levenskunst’, uitg. Könemann. Je vindt het in de uitverkoop aan €5 in onder meer pop-up papierhandels.

La Puglia, une terre riche en histoire et en gastronomie

.....
© Texte : Sibylle Vermeire
.....

La Puglia (les Pouilles) est située dans l'extrême sud-est de la péninsule italienne. Terre baignée de soleil se lovant au bord de la mer Adriatique et de la mer Ionienne, elle offre des paysages variés et idylliques, peuplés d'oliviers centenaires, d'amandiers et d'arbres fruitiers, et plus de 800 km de côtes. C'est un peu le paradis sur terre.

Nous débutons notre périple à Brindisi, une ville portuaire charmante qui abrite notamment un très beau musée archéologique, un château souabe construit sous Frédéric II et le Duomo (la cathédrale) où ce dernier épousa Yolande de Brienne dite de Jérusalem, âgée de 12 ans ! Frédéric II (1194-1250), empereur des Romains, était le fils

de la princesse normande Constance de Hauteville (fille du roi de Sicile Roger II) et de l'empereur Henri VI Hohenstaufen (fils de Frédéric Barbe-rousse). Très cultivé, parlant plusieurs langues, il s'entourait de savants et d'artistes, et fit construire de nombreux châteaux-forts.

Vieux port de Bari. © Fototeca ENIT Vito Arcomano

Lecce Santa Croce. © Fototeca ENIT Sandro Bedessi

DES PETITES VILLES COQUETTES

Nous partons à la découverte de petites villes aux noms chantants, tels que Gallipoli, Monopoli, Polignano a Mare. Gallipoli (qui veut dire «la belle ville» en grec) appelée aussi la perle de la Mer Ionienne, possède un beau port de pêche et de superbes plages. Le coucher du soleil y est magique. Une de ses spécialités est l'oursin. L'ancienne cité occupe une île dans le golfe de Tarente, reliée à la nouvelle ville par un vieux pont en pierre. La cathédrale Santa Agata mérite une visite car sa décoration intérieure est fort belle. Nous poussons une pointe jusqu'à Santa Maria di Leuca, l'endroit le plus méridional de la botte. C'est ici le point de rencontre entre la mer Ionienne et la mer Adriatique. Par beau temps, on peut apercevoir l'île de Corfou et la côte albanaise. Nous empruntons une route panoramique le long de cette côte Adriatique découpée. En voiture, fenêtres ouvertes, nous humons les senteurs du maquis omniprésent. Nous

nous arrêtons et logeons à Otrante, une localité tristement célèbre pour les saints martyrs (environ 800) tués par les Turcs en 1480 et canonisés récemment, mais aussi renommée pour sa cathédrale romane au sol couvert de splendides mosaïques et son imposant château aragonais. Une belle promenade longe la plage. Notre hôtel (Corte di Nettuno) dispose d'une terrasse fort agréable pour prendre l'apéritif en toute quiétude. Son restaurant, axé sur les produits de la mer, présente une belle collection d'objets anciens récoltés dans les fonds marins.

LECCE, LA FLORENCE DU SUD

Nous arrivons à Lecce surnommée «la Florence du Sud», réputée pour son patrimoine architectural de style baroque apulien. La pierre de Lecce, couleur de sable, est superbe mais fragile. Au centre, nous trouvons l'unique place fermée d'Italie, la Piazza Duomo. Le joyau de la ville est sans conteste la

Trulli. Alberobello © Fototeca ENIT Vito Arcomano

basilique Santa Croce dont nous admirons les diverses sculptures de la façade : figures mythologiques, fruits, fleurs... Si vous souhaitez emporter un souvenir de votre passage dans la ville, sachez que la confection de personnages religieux, d'artisans, de masques en papier mâché appelée *cartapesta* constitue l'artisanat principal de Lecce. Durant notre voyage, nous logeons principalement dans des *masserie*. Ces anciens domaines constitués de plusieurs bâtiments et qui appartenaient autrefois à de riches propriétaires terriens ont été transformés aujourd'hui en hôtels assez luxueux mais à prix encore abordables.

LES SPÉCIALITÉS DE PRODUITS DE BOUCHE

L'apéritif est toujours accompagné de *taralli*, des biscuits salés en forme d'anneaux, à base de fenouil. Les poissons, délicieux, constituent souvent le plat principal du repas. Les fromages sont variés à commencer par la *burrata*, une boule de fromage à base de lait de bufflonne ou de vache remplie de

crème. Sa conservation se limite à quelques jours. Arrosée d'huile d'olive au citron (par exemple de la firme Galantino), c'est un véritable délice. Autre fromage typique : la *scarmoza*, une boule de fromage de vache fumé, à pâte dure. Vous pouvez les accompagner d'un excellent vin rouge. Les plus connus étant le *Primitivo di Manduria* ou le *Salice Salentino*. Ne quittez pas les Pouilles sans avoir vu les trulli, ces habitations typiques en pierre au toit conique. La plupart ont été transformées en habitations de vacances ou en boutiques de souvenirs. Le village principalement constitué de trulli s'appelle Alberobello. Il est inscrit au patrimoine mondial de l'Unesco. Ma petite ville préférée est sans conteste Ostuni, la ville blanche perchée sur une colline et entourée d'oliviers. Se perdre dans ses ruelles et gravir ses marches pour déboucher devant un panorama époustouflant qui s'achève sur la ligne bleue de la mer est mémorable. Alors que le soleil ardent darde ses rayons, nous déambulons dans la ville aux maisons aux façades hautes offrant une fraîcheur appréciable. Les Japonais qui ont peu de temps pour voyager prennent la peine de s'y rendre !

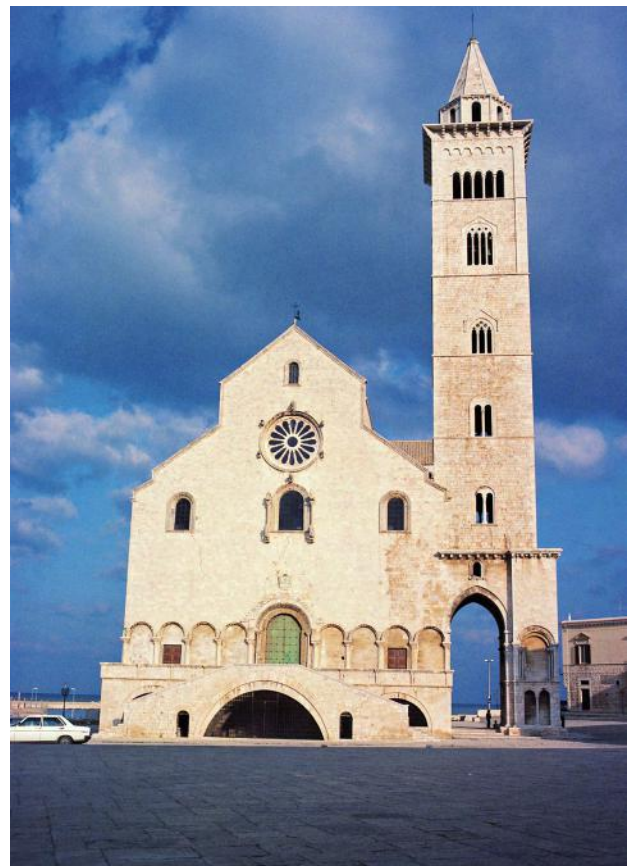

Ostuni. © Fototeca ENIT Vito Arcomano

▽ Trani. La cathédrale. ©A PT Puglia

VILLAGES CHARMANTS SUR LA ROUTE VERS BARI

Monopoli possède un petit port charmant bordé de certaines habitations de style vénitien. Son château-fort se dresse face à la mer. Sa cathédrale abrite une précieuse icône de la Madonna della Badia datant du 13e siècle. Polignano a Mare est entourée de falaises, de criques et de grottes, nous tombons immédiatement sous le charme de cette cité. Les habitations surplombent la mer. Certains coins pourraient servir de décor de cinéma. Nous arrivons à Bari, chef-lieu de la région, le plus grand port de passagers de la Mer Adriatique. La ville comporte des avenues bordées de monuments majestueux. Elle offre deux aspects : la ville moderne, effervescente avec son piétonnier, ses boutiques dont certaines de luxe, ses bureaux, et la ville ancienne à l'ambiance typique du sud de l'Italie, avec la musique qui s'échappe des maisons, les conversations animées entre voisins, les vespas et le linge lessivé pendu aux fenêtres. Sur le pas de leur porte, les mammas confectionnent des pâtes en forme d'oreilles, les *orecchiette*. Le

Santa Maria di Leuca-côte. ©Fototeca ENIT Sandro Bedessi

patron de la ville est saint Nicolas dont les reliques sont conservées dans la magnifique basilique San Nicola. C'est pour cette raison que Bari est un des centres orthodoxes les plus importants en Occident. Le théâtre Petruzzelli, incontournable, est le 4e plus grand théâtre d'Italie.

CASTEL DEL MONTE, L'IMAGE EMBLÉMATIQUE DE LA RÉGION

Nous quittons Bari pour nous rendre au château Castel del Monte, perdu au milieu de nulle part et classé au patrimoine de l'Unesco depuis 1996. Situé à 540 m au-dessus du niveau de la mer, l'imposant château construit pour Frédéric II a une forme octogonale. De cette hauteur, nous jouissons d'un panorama exceptionnel à 360°. Notre périple se poursuit dans le Parc national de l'Alta Murgia, situé à l'intérieur des terres. Par moments, il offre un paysage très sauvage et à d'autres, des étendues de céréales à perte de vue. C'est pourquoi les Pouilles portent aussi le nom de grenier à blé de l'Italie. Le pain y est délicieux et les *biscotti* aux amandes d'Altamura excellentes. Loger dans ce territoire invite à la méditation, à un retour aux sources. La masseria San Giovanni où nous avons posé nos valises et son restaurant

I Luoghi di Pitti, sont notamment prisés pour les mariages. Nous terminons notre voyage par Trani dont la cathédrale en pierres blanches immaculées dresse fièrement son campanile percé d'une arche. L'édifice comporte plusieurs étages. À quelques mètres à peine, des baigneurs exposent leurs corps à la chaleur bienfaisante de l'astre solaire. Notre voyage s'achève et nous reprenons l'avion à Bari en espérant revenir bientôt pour découvrir d'autres endroits typiques de cette magnifique région.

Arrivederci !

INFO

- www.italia.it;
- www.italy.travel ; brussels@enit.it ;
- www.regione.puglia.it ;
- www.viaggiareinpuglia.it ;
- servizio.turismo@regione.puglia.it
- Albero Corte di Nettuno – Otranto, www.cortedinettuno.it
- Masseria San Giovanni dans les environs d'Altamura, www.luoghidipitti.com
- Le producteur d'huile d'olive Galantino, www.galantino.it

Citytrip naar Vilnius (Litouwen)

© Tekst en foto's : Patrick De Groot

Vilnius is de hoofdstad van de republiek Litouwen (65.303 km²; 2.895.993 inw. in 2015), de meest zuidelijke en grootste van de drie Baltische Staten, die alle lid zijn van de EU (sinds 2014), de NATO (maart 2004), de euro (2015) en de Schengen-zone. De hoofdstad is de grootste stad van het land, in het ZO dichtbij de grens van Wit-Rusland, en telde 542.932 inwoners (2015) op 402 km². Het is de minst bekende van de Baltische hoofdsteden, maar toeristisch zeker aan te bevelen. De Oude (middeleeuwse) Stad is zeer schilderachtig en romantisch. De doorbraak van het internationaal toerisme begon in 2009, toen Vilnius de Europese Cultuurhoofdstad was (n.a.v. 1.000 jaar Litouwen). Op 24 km ten NW van Vilnius ligt het geografisch middelpunt van Europa, in 1989 vastgelegd door het Franse Nationaal Geografisch Instituut. Wij zijn hier op het kruispunt (54°54' NB en 25°19' OL) van de denkbeeldige lijnen Gibraltar-Oeral en Noordkaap-Kreta. Hier werd een witte granietzuil met een kroon van gouden sterren opgericht als monument.

De 326,5 m hoge Vilnius TV-toren (°1981) was het strijdtoneel bij de onafhankelijkheidsstrijd in 1991 tegen de Russen.

EERSTE INDRUKKEN

Opvallend zijn de verpaupering, de verouderde bevolking (sinds jaren is er een ontvolking) en het taalprobleem, want alleen de jongeren spreken Engels. Het Litouws (is naast het Lets) een Baltische taal, die oeroud is en gelijkt op het Sanskriet. De Oude Stad is vrij compact en te voet te verkennen. Opmerkelijk is ook de rustige uitstraling en het weinige verkeer. In Vilnius zijn er ontelbare restaurants, (snack)bars, en nieuwe trendy horecazaken. De lage prijzen (voor horeca en bezienswaardigheden) zijn een meerwaarde. Brussels Airlines vliegt rechtstreeks op Vilnius in 2u30 (tijdzone GMT + 2). De moderne luchthaven grenst aan de voormalige terminal (anno 1954) in Sovjetstijl. Op 6 km ligt de Oude Stad, die makkelijk en frequent bereikbaar is. Wij verbleven in het moderne Novotel Vilnius Centre (met 159 kamers), optimaal

Het Kathedraalplein – bekendste plein van Vilnius – met de Sint-Stanislauskathedraal en het belfort.

gelegen op de Gedimino-laan (www.novotel.com). De temperaturen varieerden einde maart van $-1\text{ }^{\circ}\text{C}$ tot $21\text{ }^{\circ}\text{C}$... en dit op amper één week tijd. De gemiddelde jaartemperatuur bedraagt $6,1\text{ }^{\circ}\text{C}$, met januari als koudste maand (gemiddeld $-5,5\text{ }^{\circ}\text{C}$) en juli de warmste ($+17\text{ }^{\circ}\text{C}$).

BEWOGEN RECENTE GESCHIEDENIS

Vilnius werd oorspronkelijk gebouwd als een vesting op de samenkomst van de rivier Vilnia, het 80 km lange zijriviertje, met de Neris. Vilnius ontstond in 1323. De sporen van de middeleeuwse stad zijn duidelijk zichtbaar. De Oude Stad werd ingeschreven op de Unesco Werelderfgoedlijst in 1994. Sinds de 19de eeuw hebben de drie Baltische Staten ongeveer dezelfde historie: eerst onderdeel van het Russisch Keizerrijk, daarna WO I en WO II (eerst Sovjet-inval, dan Nazi-bezetting, op het einde opnieuw bezet door het Rode Leger), de Sovjet-bezetting tot en met 1989, en de onafhankelijkheid met Litouwen als eerste op 11 maart 1990 (in 1918-1940 ook al een onafhankelijke republiek).

TWEDE WERELDOORLOG

Vilnius telde voor WO II ongeveer 70.000 joden. Omzeggens de volledige joodse bevolking werd

uitgeroeid. Tijdens WO II werd 30% van Vilnius verwoest. Het Holocaust (Joods) Museum (°1997) is ondergebracht in het *Green House*. Het joods erfgoed wordt in het voormalige kleine en grote ghetto goed belicht, ondanks het feit dat er omzeggens geen relictten meer zijn. Van de indertijd 105 synagogen is er wel geteld één overgebleven. Nog aangrijpender is het "*Museum of genocide victims*" (www.genocid.lt): in een groot gebouw aan de Gedimino-laan bevond zich het Gestapo-hoofdkwartier, nadien het Sovjet-hoofdkwartier en vanaf 1954 de KGB. De tentoonstellingen (o.m. over de werkkampen in de goelag, de oorlog, de deportaties, het verzet, de terugkeer ...) en de gevangenis met de authentieke cellen in de kelder zijn beklijvend. De KGB verliet het gebouw in augustus 1991... het jaar waarin de KGB werd opgedoekt.

ONAFHANKELIJKHEID

Bij de recentste onafhankelijkheidsstrijd – na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie- is er hevig strijd geleverd in Vilnius, o.m. bij de TV-toren, met 326,50 m het hoogste gebouw van Litouwen, gebouwd in de Sovjet-periode in 1981. In het ronddraaiend restaurant op 165 m hoogte heeft men een uitgestrekt panorama. Aan de voet van de toren en op het gelijkvloers worden de 13 slachtoffers herdacht die hier op 13 januari 1991 sneuvelden bij de strijd tegen de Russen.

BEZIENSWAARDIGHEDEN

Start met de Hop On – Hop Off busexcursie: met 11 stopplaatsen kan men zowel de Oude Stad als de recentere wijken ontdekken, zoals de moderne CBD aan de overzijde van de Neris met het nieuwe stadhuis, wolkenkrabbers en shoppingcentra. Je rijdt ook langs het Parlement (nieuwbouw °1976), en de neo-klassieke Nationale Bibliotheek (°1963). Het meest markante plein van Vilnius is het Kathedraalplein met de Sint-Stanislauskathedraal (gebouwd vanaf 1251, de huidige kerk uit de 18de eeuw). Ernaast staat los het belfort, dat men kan beklimmen. Aan de andere zijde van de kathedraal ligt het Koninklijk Paleis van de Grootvorsten van Litouwen (17de eeuw, herbouwd vanaf 2001). Hier heeft men recent een historisch (en gedeeltelijk ondergronds met de relictten van het oude paleis) museum ingericht. De belangrijkste laan is de in 1836 aangelegde en 2 km lange Gedimino Prospektas met horeca en moderne winkels. Er zijn verschillende verouderde musea in het Oude (Museum voor Toegepaste Kunst) en Nieuwe Arsenaal (het Nationale Museum, opgericht in 1855), met een enorme collectie over Litouwen. De voornaamste en langste straat in de Oude Stad is Pilies, die doorloopt in de Didzioji en eindigt op

het Stadhuisplein met (zeer dure) luxe-winkels en het neo-klassieke stadhuis. In de Universiteitswijk passeren wij het Presidentieel paleis in empirestijl (°1832, alleen groepsbezoek na reservatie) met aflossing van de wacht. Er tegenover ligt de Universiteit, één van de oudste (°1579) en belangrijkste van NO-Europa. Bezoek hier de het prachtig architectonisch ensemble met bibliotheek (1570), de boekhandel *Littera*, en vooral de St.-Johannes kerk (1426) met erlangs de klokkentoren. Ontgoochelend is het bezoek van de wijk Uzupis, de bohémien-wijk, die omwille van haar zelf verklaarde onafhankelijke republiek vergeleken wordt met het Parijse Montmartre en Christiania in Kopenhagen. Onbegrijpelijk dat voor zo'n vervallen buurt (die nu wordt opgeknapt) de groene Michelin-gids (*Pays baltes*) 2* geeft! Er is wel een aantal horecaken, en het standbeeld van de Engel van Uzupis (uit 2001)... maar voor de rest is er niets te zien. In de buurt ligt de meest bekende religieuze fotostop, namelijk de gotische St.-Anna- en St.-Franciscuskerk. Vilnius heeft ontelbaar veel kerken, die vooral omwille van het interieur (veelal barok) overweldigend zijn. Daarnaast heeft de hoofdstad nog enkele restanten van huizen en gebouwen in art nouveau... maar hiervoor moet je naar Riga in buurland

Het Koninklijk Paleis van de Grootvorsten van Litouwen (herbouwd vanaf 2001) herbergt nu een historisch museum.

△ De middeleeuwse waterburcht van het romantische National Historic Parc van Trakai
▽ Het middeleeuwse Vilnius ontstond in 1323. De Oude Stad is sinds 1994.

Interbellum-architectuur in Kaunas: hier het postgebouw (1930-2).

Letland. Bezoek ook de Opera in een groots gebouw in de Sovjet-stijl (°1974). Het bijwonen van een opera kost amper 10 à 38 euro per zitje!

TRAKAI EN KAUNAS

Trakai (www.trakai-visit.lt) is het enige *National Historic Parc* van Europa, op 28 km van Vilnius. Het is één van de belangrijkste toeristische attracties van het land, in een top-romantische omgeving! De middeleeuwse waterburcht (14/15de eeuw) is het enige van Oost-Europa die op een eiland ligt. Het was indertijd de zomerresidentie van de Grootvorsten van Litouwen. Interessant bezoek (vrij of met gids). Lekker en typisch Litouws zijn de *kibinai* (pasteitjes met lams- of rundsvlees, of met kip). Een halve dag kan volstaan voor deze excursie.

De geschiedenis van Kaunas gaat terug tot in 1361. De burcht is gedeeltelijk wederopgebouwd. Het was de enige Hanze-stad van Litouwen en sinds 1991 lid van de nieuwe Hanze-liga (met 162 steden in 15 landen). Sinds 2016 is Kaunas ook Unesco City of Design en in 2020 de Culturele Hoofdstad van Europa. Kaunas (www.visit.kaunas.lt) ligt op 100 km van Vilnius en is perfect bereikbaar met de trein of bus. Bezienswaardig is de Oude Stad met de St.-Petrus- en Paulus-kathedraal (imposant interieur). Het Presidentiële paleis getuigt dat Kaunas kortstondig de hoofdstad was van de jonge

PRAKTISCHE TIPS

- Aanbevolen is de Official Vilnius City Gard (1, 2 of 3 dagen). 3 dagen kost €30 per persoon, met onbeperkt gratis openbaar vervoer en reducties in tal van winkels en horeca. Er zijn anno 2017 66 hotels (met 4.297 kamers). Toppers zijn de 5*-hotels zoals Kempinski, Stiklihai (enig Relais & Châteaux-lid in Litouwen, 5-gangen-menu voor een spotprijsje van 55 euro), en Narutis (het oudste hotel uit 1581). Er zijn voldoende 3 en 4*-hotels, diverse jeugherbergen en hostels.
Openbaar vervoer: een zeer uitgebreid busnetwerk met hoge frequentie, ook naar de luchthaven. Elke rit kost 1 euro. Probleem: de plattegrond van het openbaar vervoer is zeer slecht leesbaar. Het station werd oorspronkelijk opgericht in 1862, want Vilnius lag op de internationale spoorlijn Warschau-Sint-Petersburg. Tegenover ligt het busstation. www.autobusustotis.lt en www.litrail.lt.
- Souvenirs: amber en houtwerk. Breng zeker een bezoekje aan de oude overdekte markthalle (°1862).
- Onmisbaar is “*Vilnius in your pocket*” een compacte, zeer volledige en geüpdate gids met alle praktische informatie www.inyourpocket.com. Een uitgebreide reisgids in verschillende talen is de plaatselijke “*Vilnius. A Guide Through The City*”.
- Contactpersoon: Justina Zuklyte, PR manager van Go Vilnius. Justina.zuklyte@vilnius.lt – www.govilnius.lt en www.lithuania.travel.

republiek Litouwen van 1920 tot oktober 1939. De architectuur van de tussen-oorlogse periode is opmerkelijk: met o.m. het postgebouw (1930-2), het Paleis van de Officieren en het *Milk Centre*. Kaunas is de tweede grootste stad van het land (ca. 400.000 inw.) met een universiteit... dit verklaart het jeugdig uitzicht in de voornaamste (winkel) straat *Laisves Aleja* en in het nieuwe shoppingcentrum Akropolis. Ook hier werden duizenden joden vermoord tijdens WOII, o.m. in het VIII Fort. Voor deze excursie bevelen wij een hele dag aan.

Bem vindo à Sal, île au Nord du Cap Vert

.....
© Texte et photos : José Burgeon
.....

Cet archipel, découvert par les Portugais au XVe siècle, se compose de quinze îles dont neuf sont habitées. Chaque île est un monde en soi. Cesaria Evora, la «Diva aux pieds nus» à la voix chaude, révéla au monde les beautés de son archipel atlantique. La musique fait partie de la vie des Capverdiens. L'île de Sal doit son nom aux mines de sel de Pedra de Lume, magnifique endroit où l'on peut flotter sur les lacs salés, comme sur la mer Morte en Israël. Praia, dans l'île de Santiago, est la capitale du Cap Vert. Boa Vista, île voisine, fait aussi partie des îles du soleil. Elle est connue pour ses immenses dunes.

Buracoma

Pedra de Lume

Sal, petit écran de luxe au bord de l'océan Atlantique, présente un environnement merveilleux et une faune exceptionnelle, avec d'innombrables espèces de poissons et tortues marines. Sal possède des sites assez vierges et des plages de sable blanc à perte de vue. Santa Maria, à l'extrémité sud de Sal, devient une destination montante. Le Riu Cabo Verde*****, situé sur la magnifique plage de sable, émerveille le visiteur pour la beauté du site et la qualité de l'accueil et des infrastructures. Les vents alizés apportent de la fraîcheur d'octobre à avril. La température oscille entre 20 et 30 degrés en janvier. Quel régal pour nous, Européens ! La langue officielle du Cap Vert est le Portugais. Mais l'on y parle aussi le créole. Le français est la seconde langue étrangère après l'anglais. Quelques mots en créole : *té, mais loj (à bientôt), manera k bo'nome (quel est ton nom ?), boa aptit (bon appétit), tchau (au revoir), bô txeka (t'as vu ça ?), onde bo ti t bai (comment allez-vous ?), boa (ça va).*

PARTONS À LA DÉCOUVERTE

Salinas est un site tranquille où l'on peut apercevoir les salines ainsi que des asperges sauvages jaunes. Espargos, capitale de l'île, vient justement du nom « asperge ». L'aéroport d'Espargos s'appelle « Amilcar Cabral », du nom de celui qui a donné l'indépendance au Cap Vert. La vie à Palmeira commence dès 4 heures avec les pêcheurs

qui reviennent vers 11 h. La vente du poisson frais a lieu de 11 h à 12 h.

BURACOMA ET SES TROIS PISCINES NATURELLES

Dans le nord de l'île, l'endroit est désert et volcanique. Dès le printemps, l'on peut observer « l'œil bleu » un phénomène lumineux curieux. Coût de la visite : 3 €. Les baleines, les dauphins et les tortues passent dans cette région à partir de mars. Un petit arrêt permet d'acheter de l'artisanat véritable fait main, comme des peintures sur sable, de la poterie ou des bijoux. Nous sommes dans un désert avec de belles oasis et il fait trop chaud pour se stresser, dixit notre guide Jair. Il est possible également de voir un mirage produit entre l'air chaud sortant de terre et l'air plus froid. Louis ou Christine de Luxairtours vous conseilleront pour toutes les excursions à votre hôtel.

LE PLAT NATIONAL : LA CACHUPA

La Cachupa est préparée à base de maïs, de haricots, de lard ou de poisson. La *Strela*, cerveja kriola, est la bière locale, le grog s'apparente au rhum, l'eau Bon Aqua fait partie du groupe Coca Cola. Pour les amateurs de vin, les hôtels servent du vin espagnol Rioja notamment mais il existe le

Plage de Santa-Maria

Plat national cachupa

vinho branco de Fogo. Si vous souhaitez déguster la cachupa, rendez-vous au *Café Criolo* à Santa Maria face au petit magasin «chez Philippe» (il se présente aux Belges, comme le roi Philippe, vous aurez un très bon accueil avec un grand choix de souvenirs).

sont même dressées à l'extérieur. Cette atmosphère «gospel» attire beaucoup de monde, des Capverdiens et de nombreux touristes. Les musiciens du Cap Vert viennent de l'île de Sao Vicente. bercé par les rythmes africains, le Cap Vert vous séduira pour l'accueil chaleureux de ses habitants, sa nature sauvage, son infrastructure hôtelière de qualité, ses sports nautiques et sa cuisine méconnue. Cesária Évora chantait : «*PITIT PAIS, JE T'AIME BEAUCOUP*». «*La na céu bo é um estrela*» : «*Là-haut dans le ciel, tu es une étoile.*» «*Li na mar bô é um areia*». «*Ici dans la mer tu es du sable*». *Té mais loj*. À bientôt.

UNE AMBIANCE UNIQUE

Si vous voulez assister à une cérémonie pleine de chaleur, dans une ambiance musicale assez extraordinaire, passez par l'église de Santa Maria, le dimanche à 11 h 30. Un conseil : arrivez avant 11 h 15 car à 11 h 30, tout est complet. Des chaises

INFO

- www.luxair.com
- www.luxairtours.lu

Joods cultureel erfgoed in Catalonië

© Tekst : Jempi Welkenhuyzen – © Foto's: Anne-Marie Jacob

Reeds in de 2e eeuw voor Christus werd het eerste bewijs geleverd voor de Joodse aanwezigheid op het Iberisch schiereiland. Ze ontwikkelde haar cultuur nadien onder de Moorse periode tot en met de christelijke tijd. Maar na de reconquista, rond 1492 werden de Joden voor de keuze gesteld: bekering tot het christendom of Spanje verlaten. Zo'n 200.000 Joden verkozen er toen voor om Iberia te verlaten. Tot vandaag kun je tal van sporen terugvinden van hun invloed op het Spaanse en Portugese land. Niet in het minst in de Catalaanse regio.

Laat je daarom terugflitsen in de tijd naar het middeleeuwse kwartier bij je bezoek aan Barcelona. In 'El Call', hetgeen refereert naar het Hebreeuwse Kahall oftewel gemeenschap, vind je de oudste synagoge van Europa. Oude straatnaamborden en

muurinscripties verwijzen naar tal van vroegere bewoners en hun beroepen. Makkelijk te vinden want gesitueerd tussen Las Ramblas, Plaça San Jaume en de kathedraal. Op loopafstand passeer je o.a. het Manuel Ribéplein met Joods infocenter,

Historisch centrum Besalu

woningen van prominente Joden en bad- of vakwerkhuizen. Hou zeker halte bij het intrigerende Café Caelum, bekend als coffeeshop met zijn heerlijke thee en gebakjes. En voor wie meer wil weten over de controversiële verhouding tussen de Joden en de christenen, dan tippen we je het MNAC, het Museum Nacional d'Art de Catalunya, waar je aan de hand van 14e en 15e-eeuwse kunst een kijk krijgt op de toenmalige verhouding tussen beide leefgroepen. Je zult er vaststellen dat de geschiedenis zich herhaalt en het thema 'samen-leven' nog steeds zeer actueel is.

GERONA

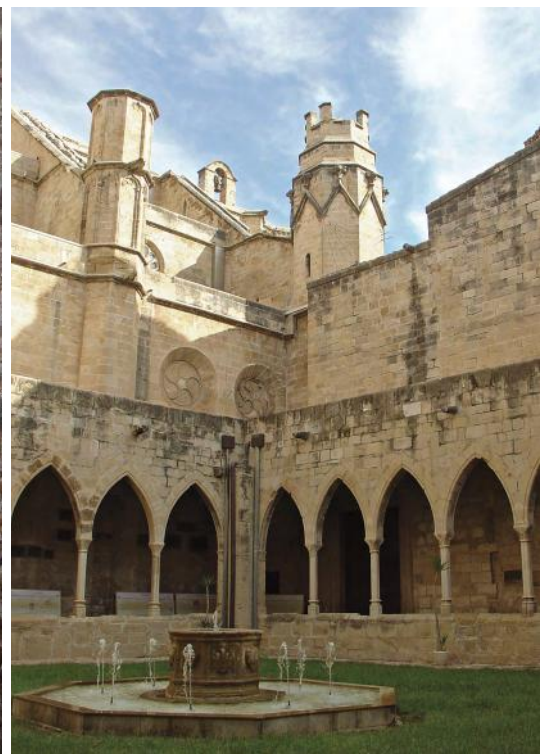
Zo'n 100 kilometer ten noorden van de Catalaanse hoofdstad Barcelona ligt Gerona, centrumplaats van de gelijknamige provincie. Gerona heeft een eigen universiteit en het op één na het grootste vliegveld van Catalonië. Gerona koestert haar Joods verleden. Al is dat nog maar vrij recent. De stad kocht een kwarteeuw geleden een aantal panden op van een bekend restaurateur en opende 15 jaar terug het Joods Museum, het Centre Bonastrec ça Porta, opgedragen aan doctor, filosoof

en talmudist Moshe ben Nachmanides, rabbi van de Joodse gemeenschap in de 12^e en 13^e eeuw. Doel van het museum is een overzicht bieden van de Joodse invloed in de stad tijdens de middeleeuwen. Aan de hand van diverse objecten uit het dagelijkse leven, krijg je een klare kijk op de Joodse samenleving, de interne organisatie, de leefcyclus met feesten, gebruiken en tradities. Dat alles gelinkt en gekaderd binnen de Joods-Catalaanse samenleving van toen. Een aparte ruimte is voorzien voor 21 Joodse grafstenen (Bou d'Or – Montjuic) waaronder de tombes van Selomo, Sidquia en Reuben.

TORTOSA

Tortosa wordt gesandwiched tussen Barcelona en Valencia. Het kent al meer dan 2.000 jaar een rijke geschiedenis. Waarbij ook heel wat Joods erfgoed te vinden valt. Immers, in de Middeleeuwen leefden Joden, Saracenen en Christenen vreedzaam samen aan de Ebrorivier. Hun wederzijdse handelsgeest kwam uitstekend van pas aangezien de stad een directe toegang had tot de Middellandse Zee. Wie in de sporen van de Joden wil lopen moet

Romeins aquaduct Tarragona – Steegje Call Joods Kwartier Gerona – Kloostergang kathedraal Gerona

Zicht op de stroom Onyar Gerona

eerst naar de Heilige Maria kathedraal, waar een drietalige graftombe wacht (Grieks-Latijns-Hebreeuws) uit de 6^e eeuw. Deze bevestigt duidelijk de Joodse aanwezigheid in de stad. Verder is er ook een Joodse wijk met restanten van een 14^e eeuwse omwalling, de Celio toren en een poort die toegang verleent tot het Joodse kerkhof. Waar de meeste Spaanse steden in de 14^e eeuw getuigen waren van een sterke, sociale onderdrukking en van structurele plundering van de Joodse kwartieren, viel dit in Tortosa nogal mee. Op bevel van

de koning lieten de lokale overheden de Joden opsluiten in het Castel La Suda, veeleer om hen te beschermen tegen het geweld. Maar als paus Benedictus XIII de rabbi's uitnodigt om hun geloof af te zweren, is het einde van hun aanwezigheid op het Iberisch eiland in zicht. Geen enkele rabbijn denkt er ook maar één seconde aan om aan deze uitnodiging tegemoet te komen. Waarna de Joden werden verdreven om via de Ebrorivier koers te zetten richting Italië.

INFOS

AEPJ (European Association for the preservation and promotion of Jewish culture and heritage) ontwikkelde een route rond Joods erfgoed waarbij zes landen zijn betrokken : Frankrijk, Italië, Luxemburg, Slowakije, United Kingdom en Spanje. Elk land heeft een nationale route rond Joods cultureel erfgoed uitgewerkt, die samen een transnationaal geheel vormt. Het is vanuit deze kern dat bovenstaande trip werd aangeboden.

- Info Barcelona : MUHBA El Call, Placeta Manuel Ribé s/n, 08002 Barcelona, tel : + 34 93 256 21 22, www.museuhistoria.bcn.cat, facebook.com/barcelonacultura
- Info Gerona : Museum of the History of the Jews, Centre Bonastruc ça Porta, Força 8, 17004 Girona, tel : + 34 972 216 761, www.ajuntament.gi/call
- Info Tortosa : Tourist Information Centre, Pujada Castell de la Suda, 1, 43500 Tortosa, tel +34 97744 20 05, www.tortosaturisme.cat

Met dank aan Catalan Tourist Board, Wetstraat 227, 1040 Brussel.

Konya en Anatolie, sous le signe de Mevlâna

.....
© Texte et photos : Gilbert Menne
.....

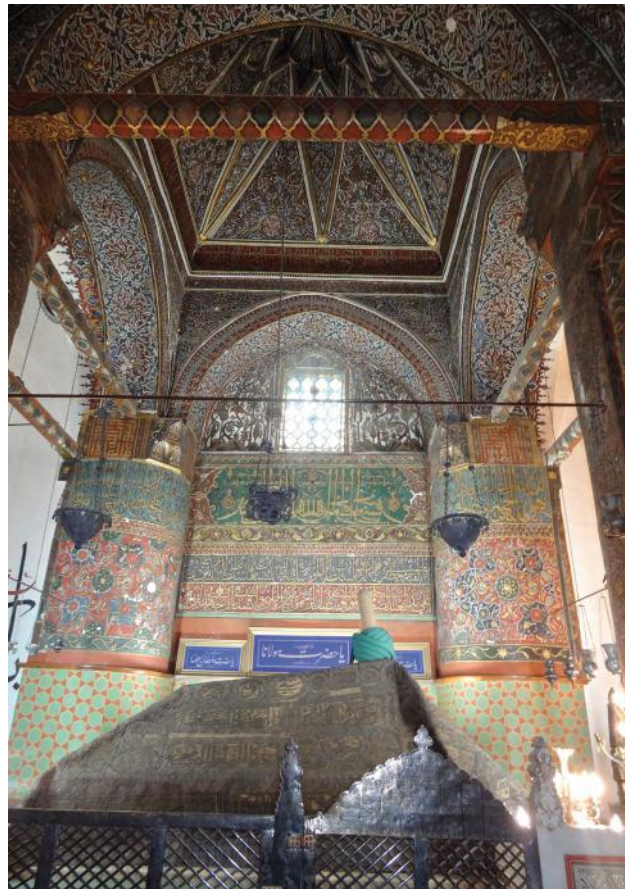
Konya, l'ancienne Iconium romaine et byzantine, possède un patrimoine historique et culturel très important qui remonte aux origines de l'humanité. Elle est aussi la deuxième ville touristique de la Turquie et une ville sainte pour l'Islam car elle abrite le tombeau de Mevlâna, théologien mystique soufi et fondateur de la confrérie des derviches tourneurs.

Le samâ des derviches

UNE VILLE DE PÉLERINAGE

Mevlâna Jalâluddîn Rûmî est né en 1207 à Balkh (actuel Afghanistan) dans une famille de théologiens persans, dont la filiation remonte à un calife. Ses parents doivent fuir devant l'invasion mongole et s'établissent en Syrie, puis en Anatolie. Mevlâna reprend la charge d'enseignant en théologie de son père à Konya. Il rencontre un derviche (moine mendiant), Şems-I-Tabrizi, qui lui enseigne les principes du soufisme. À la mort de ce dernier, il fonde la confrérie des derviches tourneurs ou Mevlevîs dont il devient maître spirituel. Le soufisme est fondé sur l'ascèse et la méditation. Il professe que toute réalité comporte un double aspect : extérieur apparent et intérieur caché. Il faut donc rechercher un état spirituel qui permet d'accéder à cette connaissance non apparente. Pour se rapprocher de Dieu, les derviches effectuent le samâ, une danse giratoire symbolisant les mouvements de l'âme et du monde extérieur. Leur tenue symbolique se compose d'une cape noire, représentant leur tombeau, d'une tunique blanche pour leur linceul et d'une haute toque cylindrique beige en feutre pour leur pierre tombale. Ils dansent les bras écartés, sur leur pied gauche, en traçant un cercle, pour atteindre l'ivresse spirituelle et s'unir à Dieu. Leur main droite est levée vers le ciel pour recevoir la grâce divine qu'ils transmettent de leur main gauche ouverte vers le sol, symbole de l'humanité. Le samâ se déroule avec des instruments de musique traditionnels : le rebab (luth), le ney (flûte en roseau), le kudum (percussions), le bendir (tambourin) et le halile (cymbales). Dans le soufisme, la poésie, la musique et la danse sont essentielles pour le développement de l'âme. Mevlâna a écrit plusieurs livres de poésie, dont le Mesnevi : 25 000 vers rédigés en persan. Mevlâna fut considéré comme un saint de son vivant. Depuis sa mort, le 17 décembre 1273, son tombeau fait l'objet d'un pèlerinage provenant de tous les pays musulmans. Chaque année, à la mi-décembre, l'anniversaire de sa mort, le sheb – i-arus, est célébré plusieurs jours par la confrérie des derviches tourneurs par une série de semâs de plusieurs heures. Le Centre culturel Mevlâna organise également des spectacles de derviches et de musique soufie sur demande. L'UNESCO a proclamé l'année 2007 comme « Année Mevlâna », en reconnaissance de l'importance de son œuvre. Cette branche de l'Islam très tolérante, pratiquée principalement en

Le tombeau de Mevlâna

Turquie et en Iran, est combattue par l'Islam orthodoxe sunnite.

LE COUVEN DES DERVICHES ET LE TOMBEAU DE MEVLÂNA

La haute tour côtelée plaquée de faïence verte émaillée du couvent domine la ville. Pour devenir derviche, il fallait suivre un enseignement très rigoureux dans le couvent : 1001 jours de tâches très précises et rebutantes. Si le postulant ratait une seule tâche, il devait tout recommencer. Au terme de sa formation, il recevait sa tenue et pouvait suivre les cours de danse pour tenter de s'unir à Dieu. Les anciennes cellules des derviches sont transformées en salles d'exposition. Le mausolée de Mevlâna est superbe et contient la tombe du maître richement décorée et les cénotaphes de sa famille et de ses disciples. La mosquée, bâtie par Soliman le Magnifique, contient une belle collection d'anciens corans enluminés, de tapis de prière et de lampes en cristal.

Le couvent des derviches

L'art seldjoukide est exceptionnel

LES ANCIENNES MEDERSAS KARATAY ET INCE MINARE

L'ancienne école coranique Büyük Karatay fut bâtie en 1251 par l'émir Karatay dans le style seldjoukide. C'est un édifice magnifique en marbre blanc. Sa coupole est tapissée de faïence turquoise et bleu cobalt. On peut y admirer une collection de céramiques émaillées remarquables des époques seldjoukide et ottomane. La médersa Ince Minare (minaret étroit) fut construite en 1267. Elle abrite aujourd'hui le musée de la sculpture présentant des stèles sculptées d'époque seldjoukide en bois et en pierre. L'art des Seldjouks, qui régnèrent sur la région (1074-1307), est exceptionnel car il autorisait les représentations humaines et animales, ce qui est un fait unique dans les arts musulmans.

CATALHÖYÜK, SITE MAJEUR NÉOLITHIQUE

À une quarantaine de kilomètres de Konya, le site archéologique de Catalhöyük est le plus ancien

et important de Turquie. Découvert en 1950, il fit l'objet de fouilles en 1993 par l'Université de Stanford (USA). Les habitants de cette urbanisation, estimée à 5 000 personnes, vécurent au Néolithique, entre 7500 et 5700 avant JC. On y a découvert des fresques peintes murales exceptionnelles. L'ensemble est couvert par un dôme. Une maison individuelle a été reconstituée. Le petit musée attenant présente le site et des artefacts des fouilles, dont des déesses-mères typiques de cette période. Il a été admis sur la liste du patrimoine mondial par l'UNESCO en 2012.

SILLE, LE PATRIMOINE CHRÉTIEN

Iconium, ancienne capitale de la Lycaonie, fut rattachée par les Romains à la Galatie. La province fut évangélisée par les apôtres Paul et Barnabé entre 45 et 40 de notre ère. Une des premières disciples de Paul fut sainte Thècle. À 10 km de Konya, un charmant petit village d'origine grecque vaut le détour. Il est dominé par l'église orthodoxe Sainte-Hélène, érigée en 327 sur ordre de l'impératrice Hélène, mère de Constantin le Grand.

Catalhöyük, site néolithique classé par l'UNESCO

Récemment restaurée, elle contient une belle iconostase et des fresques du 19e s. Toutes les maisons typiques du village le long d'un ruisseau ont été remises à neuf et accueillent des artistes, boutiques et restaurants.

KONYA, BERCEAU DE LA CUISINE TURQUE CLASSIQUE

Konya est fière de ses traditions culinaires, et à juste titre. Elle fait remonter en effet l'origine de ses principales préparations gastronomiques au temps de la période seldjoukide, au 13e siècle, et les a ensuite transmises dans le reste du pays. Les Seldjouks, membres de l'ethnie turque Oghuz, étaient originaires du Turkestan. La cuisine turque est d'ailleurs reconnue officiellement comme une des 5 cuisines de base ayant donné naissance aux

autres cuisines du monde. Les autres sont la Chine (du nord et du sud), l'Italie et la France. Trois plats sont particulièrement remarquables : le *firin kebab* (jarret d'agneau au four, l'etli kebab (pain avec de la viande émincée) et le *peynirli pide* (pain avec une tranche de fromage). Il faut y ajouter l'*etliekmek* (sorte de pizza fine roulée avec de la viande hachée épicée, servie avec du yogourt et une salade), le *Su Böregi* (crêpe avec viande d'agneau, oignon, épices et fromage) sans oublier les *şerbeti* (sorbets) !

INFO

Pour rejoindre Konya, prenez Turkish Airlines avec connection à Istanbul.

- T.O. TÜRSAB – Kazim Yanar : www.tursab.org.tr
- Anna Turizm, www.annaturizm.com
- Konya Culture and Tourism : asyarar@hotmail.com
- Mevlana Cultural Centre : fahriozcakil@hotmail.com
- Mevlana Bera Otel : www.bera.com.tr

Restaurants à recommander :

- Ehil restaurant, Kandil Etliekmek, AkyokusPark, Lezzan, Konak Konya, Guven.

ATTENTION : la consommation d'alcool est interdite dans la ville.

Merci à FIJET-Turquie.

Un délicieux plat typique local

Le Musée Ianchelevici (MILL) à La Louvière fête ses 30 ans

© Texte : Gilbert Menne – Photo : Brigitte Bauwens

Le lieu de culture majeur de La Louvière est incontestablement le musée consacré au sculpteur d'origine roumaine Idel Ianchelevici (1909-1994). Mais il est bien plus que cela : il expose également des peintures exceptionnelles notamment d'André Magritte, Anna Boch, Anto Carte, Edgard Tytgat, Pierre Paulus, sans compter d'intéressantes expositions temporaires. Le MILL, acronyme qu'il porte depuis 2016, est un musée moderne, pour tous publics, ouvert à toutes les expressions plastiques. À l'occasion de ses trente ans d'existence, le musée a programmé un important ensemble d'activités.

UN ARTISTE EXPRESSIONNISTE ET HUMANISTE

Né en 1909 en Roumanie dans une modeste famille juive, Ianchelevici s'installe d'abord à Liège en 1928, s'inscrit à l'Académie des Beaux-Arts dans l'atelier de sculpture et obtient rapidement le premier prix de statuaire. Une de ses sculptures participant à l'Exposition Internationale de l'Eau en 1939 est remarquée par la ville de La Louvière qui lui achète une œuvre monumentale pour son espace public : « L'Appel » qui se dresse aujourd'hui à l'entrée de l'autoroute. Après la guerre, pendant laquelle il vit caché, l'artiste, devenu Belge, réalise une superbe sculpture symbolique, « Le Résistant », qui est choisie pour devenir le Monument national du prisonnier politique placé en 1954 devant le Fort de Breendonk. Ianchelevici s'installe en France, voyage au Congo belge, crée une fondation pour gérer ses œuvres. C'est alors que la ville de La Louvière lui propose d'accueillir celles-ci dans l'ancien palais de justice, place communale. L'art de Ianchelevici est au départ un art brut, excessif, tourmenté, très expressionniste. Ses plâtres s'inspirent des classes laborieuses et des conflits sociaux d'avant-guerre. Les premières commandes lui permettent de réaliser des bronzes dans un style plus apaisé. Ses voyages au Congo lui inspirent des statues d'un grand esthétisme. C'est enfin dans le marbre que l'artiste trouvera la matière la plus

aboutie. Les beaux corps délicats partiellement sculptés restent dans la pierre blanche et gardent leur mystère. Le Musée présente dans ses cinq salles la plus importante collection permanente des œuvres de l'artiste : plâtres originaux, sculptures en pierre, en marbre et en bronze et de nombreux dessins. Au premier étage, ne manquez pas la collection artistique de la Ville.

EXPOSITIONS TEMPORAIRES EN 2017

- «Baudouin Oosterlynck – un collectionneur de lunettes et l'étude de ses rapports entre les mécanismes optiques et des instruments sonores de toute nature (24 juin au 10 septembre).
- «Dany Danino – Installation graphique «En Abyrne» (24 juin au 24 septembre).
- «Régis et Francis Pedros – bronzes (28 octobre au 30 décembre).
- «Léopold Survage – Abstrait ou cubiste?» (28 octobre au 14 janvier 2018).

INFO

MILL, Place communale 21 à
7100 La Louvière, tél.064. 28 25 30,
www.ianchelevici.be
contact : presse@ianchelevici.be

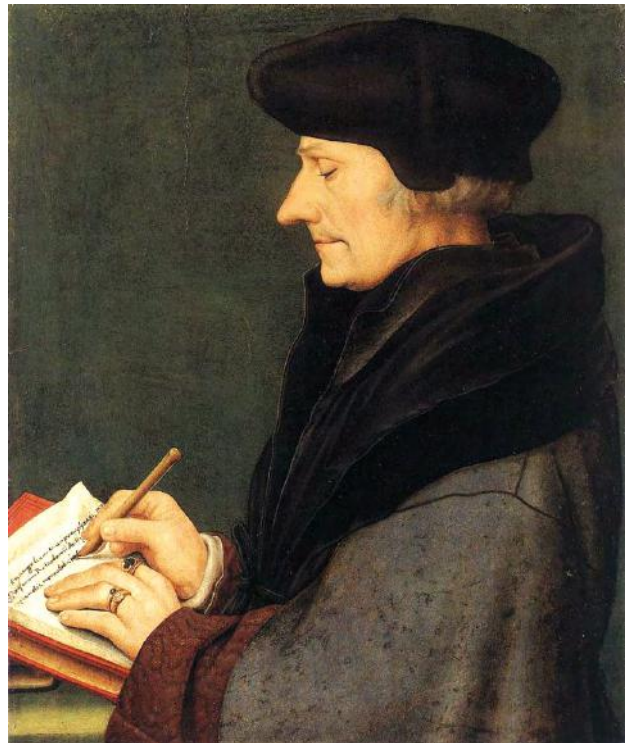
L'UBJET à la Maison d'Érasme

© Texte Claudine Clabots – © Photos : Francis Vrancken

Après l'Assemblée générale annuelle, qui s'est tenue à Anderlecht le 11 mars, dans la maison d'Érasme, les membres ont été invités à visiter quelques salles de ce lieu historique, avec une agréable guide, Alexandra.

Érasme, ce «Prince des Humanistes», a séjourné dans ce bel édifice en 1521. Ce lieu rassemble une collection de peintures anciennes dont certaines furent exécutées par Holbein, Bosch, Metsys. C'est une des maisons gothiques les plus anciennes et mieux conservées de Bruxelles. Le cabinet de travail expose notamment quelques portraits d'Érasme, dont un seul le représente entièrement. Il portait un manteau noir car, frileux, il se plaignait du froid qui régnait à l'intérieur. Un beau portrait réaliste de Saint Jérôme trône en bonne place et évoque la mort. Une salle est décorée de cuir de Cordoue, fait à Malines et très bien conservé. Des livres montrent ce qu'était la censure à l'époque : on arrachait des pages ou on barrait des passages. Érasme, collectionneur de livres anciens et grand érudit, fut le premier à traduire la Bible en latin. Il connaissait aussi l'anglais car il avait séjourné à Oxford et y avait rencontré un autre humaniste, Thomas More. Il apprit le grec et traduisit le Nouveau Testament dans cette langue. Il possédait une vision large du monde et voulait voyager pour enrichir ses connaissances. Il avait une hygiène de vie remarquable pour l'époque, car il craignait de succomber à des épidémies. Des maladies ravaquaient la population. Il avait découvert à Gouda une grande bibliothèque où il s'instruisit. Il avait traduit «Du mépris du monde» qui est un éloge de la solitude. Il fut ordonné prêtre en 1492. L'année suivante, il arrivait en Belgique puis à Paris.

Célèbre penseur et philosophe, il fut admiré et appréciait d'être respecté grâce à ses écrits. C'est l'époque mouvementée de l'apparition de Luther, qui dénonce les excès de la religion chrétienne.

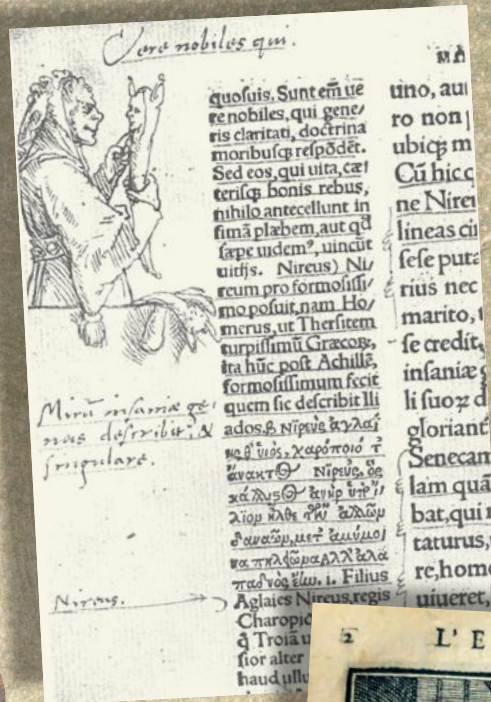
Érasme par H.Holbein

Érasme hésite entre les deux théories, et commence une réelle correspondance avec Luther, mais il refuse de devenir protestant. Il est en contact avec de nombreux savants de l'époque. Fasciné par Dürer, il eut le plaisir de le rencontrer et d'échanger avec cet artiste si réputé. Érasme fut très affecté par l'exécution sur l'échafaud de son grand ami Thomas More, en août 1535. «*Dans l'exécution de More, je meurs moi-même un peu*», écrit-il à un ami. «*Nous étions deux amis ayant une seule âme entre nous*». Né à Rotterdam, ce grand esprit de la Renaissance, écrivain, philosophe, humaniste, théologien, s'éteignit à Bâle en 1536. Il aurait aimé voir les peuples Europe s'unir!

Ses textes originaux peuvent se retrouver sur le site : www.gallica.bnf.fr

Érasme en tenue de pèlerin

Éloge de la Folie

INFO

Ouvert tous les jours, sauf les lundis,
de 10 à 18h. Ouvert les jours fériés
(sauf le 25 décembre et le 1er janvier).

ADRESSE :
rue du Chapitre 31, 1070 Bruxelles

A tourist takes a picture... in Florida

.....
© Text and picture : Karel Meuleman
.....

Beautiful sunsets are everywhere and are one of the most photographed subjects, however often the picture doesn't turn out right. Focusing with the lens on your camera on such a bright object is asking for trouble. You cannot completely rely on the built-in light meter. In these modern times taking multiple photos cost you nothing (printing these is something else). So take some pictures with different exposures in these circumstances and choose the best. Even better : if you work with a tripod and the subject is not moving, you can bring together the different exposed images and thus obtain an HDR photo (High Dynamic Range). If you took the picture with your smartphone you can also

obtain this effect afterwards with an app (Snapseed, for example) or you can use a program like Photo Director. It makes the brighter areas of the picture darker and lightens the darker areas. This photo was taken in late November on the Gulf of Mexico. The couple shot dozens of selfies and I also took a number of pictures of them, with different exposures. BTW: Santa Rosa Beach and Sea View are amazing places where you can fully enjoy the sea.

MORE ON <http://www.allesoverflorida.nl/>,
<http://www.myflorida.com/>
and <http://www.visitflorida.com/en-us.html>

Rétrospective exceptionnelle Rik Wouters à Bruxelles

.....
© Texte : Gilbert Menne— © Photos : Brigitte Bauwens
.....

Les Musées royaux des Beaux-Arts de Belgique continuent leur présentation des grands artistes belges modernes et contemporains. Après Alechinsky, Delvaux, Ensor, Magritte et Spilliaert, voici le tour de Rik Wouters, l'avant-gardiste du fauvisme et de notre art moderne (1882-1916). Ce sont plus de 200 œuvres, peintures, sculptures, dessins et aquarelles qui sont ainsi présentés. Jamais autant de créations de cet artiste d'exception, disparu à 33 ans à peine, n'ont été visibles à Bruxelles. Une première, à voir absolument !

Plus de 30 musées, institutions et collectionneurs privés ont collaboré par leur prêts à la rétrospective. Certaines œuvres sont montrées pour la première fois. C'est aussi l'occasion de prendre conscience de la richesse de nos musées belges qui ont acquis beaucoup d'œuvres de Rik Wouters. Il fut en effet apprécié très vite par ses contemporains. La collaboration des Musées royaux avec le Museum voor Schone Kunsten d'Anvers avec cette rétrospective est, à cet égard, exemplaire. Ses créations merveilleuses, vibrantes de couleurs éclatantes, ont plu de suite à un large public. Tout un contraste avec le destin tragique de ce jeune artiste, marqué par la Grande Guerre, frappé par la maladie et mort beaucoup trop tôt alors que son

talent aurait pu nous apporter tant de choses. Nel, sa femme et modèle permanent, son seul amour, est présente dans presque toutes ses créations. Wouters travaille la couleur avec intensité, joue avec la lumière, avec une sensualité moderne. Il admirait Ensor et Cézanne mais restait malgré tout assez réservé quant aux nouveaux courants du fauvisme, de l'expressionnisme ou du cubisme. Rik Wouters n'a pas évoqué dans son œuvre des sujets politiques, religieux ou sociaux. Il se cantonnait à son environnement immédiat. Les commissaires de l'exposition ont donc choisi de ne pas fournir de notices explicatives car les œuvres de Wouters parlent d'elles-mêmes.

INFOS

.....

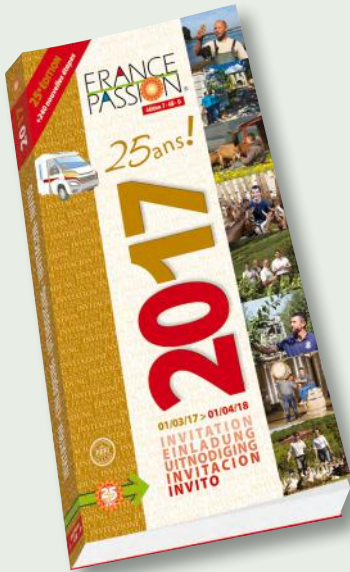
Exposition ouverte jusqu'au 2 juillet 2017, du mardi au vendredi de 10 à 17h, les samedi et dimanche de 11 à 18h ;
www.fine-arts-museum.be.
Nombreuses activités annexes :
reservation@fine-arts-museum.be,
contact presse : Samir Al-Haddad –
samir.al-haddad@fine-arts-museum.be.

◁ *Autoportrait*

Nel à la fenêtre ▷

Guide France Passion 2017

Le guide France Passion 2017 propose aux camping-caristes une sélection d'étapes validées à leurs accueillants, des viticulteurs, des fermiers et bien d'autres, s'engageant à les recevoir gratuitement dans leur propriété privée.

INFOS : France-Passion CS 10057
84202 Carpentras Cedex
www.france-passion.com

Film HD « Pendjab, Sikhs et fiers de l'être »

Nos membres Michèle et Jean Meuris sont fascinés par l'Inde qu'ils sillonnent depuis 40 ans en réalisant de superbes audiovisuels. Leur dernière création sera disponible en septembre 2017: le Pendjab, situé entre le Cachemire et le Rajasthan. «Pendjab, Sikhs et fiers de l'être» montre ce peuple réputé comme guerrier, ayant sa propre religion, qui représente 2% de la population indienne, ses villes saintes et cette région peu fréquentée par les touristes.

Contact : meuris-diapro@skynet.be

Décision de l'Assemblée générale Beslissing van de Algemene Vergadering 11/3/2017

Sur proposition du Conseil d'administration, l'AG a décidé de ne pas remplacer les deux Administrateurs démissionnaires et de réduire le nombre d'Administrateurs à 10 membres, compte tenu du nombre total de membres de notre association et du parfait équilibre linguistique actuel.

Op voorstel van de Raad van bestuur, de A.V. heeft beslist de twee ontslagnemende Bestuurders niet te vervangen en het aantal leden van de Raad te herleiden naar 10, gezien het aantal leden van de vereniging en de huidige perfecte taalpariteit.

TRAVELLING NEWS brings the very best with up-to-date information on travel destinations from all over the world to people who love travel! Our digital magazine, which appears every three months, featuring inspiring articles, latest travel news reports, holiday ideas, special offers and more, is sent to thousands of travel lovers.

TRAVELLING NEWS will help the readers to decide where to go on their next holiday.

TRAVELLING NEWS can help YOU, by promoting and publishing your destinations, accomodations, transportation and much more in our magazine.

FORMATS	BASIC RATES/EDITION
Cover 4	500,- €
Cover 2 or 3	400,- €
1/1 page (210 W x 297 H mm + 3 mm bleed)	300,- €
1/2 page (210 W x 148,5 H mm)	175,- €
1/4 page (210 W x 148,5 H mm)	100,- €
Banner	75,- €
Advertorial of 2 pages	500,- €

4 EDITIONS/YEAR: March, June, September, December

Hoofdredacteur Rédacteur en Chef Editor in Chief

M. Gilbert Menne
Avenue des Buissonnets 54, B-1020 Brussels (Belgium)
gilbertmenne@yahoo.fr – www.ubjet.org

Founders

Jean-Claude Couchard - Walter Roggeman

Editorial Committee

Jean-Claude Couchard, Gilbert Menne, Patrick Perck,
Frans Rombouts

Contributors

Claudine Clabots, José Burgeon, Patrick De Groote, George Duvivier, Gilbert Menne,
Karel Meuleman, Patrick Perck, Sibylle Vermeire, Jempi Welkenhuyzen